

at denne Bestemmelse i § 22 alene ja end ikke en Gang saaledes, at den væsentlig taget sigter paa Koleræ eller disse fra Udlandet indførte Sydomme. Paragrafen skulde efter sine Ord angaa alle smitsomme Sygdomme, og det skulde derfor være en Foranstaltning, der ikke alene eller endogsaa ikke væsentlig skulde komme til Nytte ved saadanne ekstraordinære Tilfælde, som man kan kalde disse fra Udlandet indførte Epidemier for at være her, men det skulde være en stadig og daglig Foranstaltning, som i det Hele og paa alle Gebeter skulde søge at hindre smitsomme Sygdommes videre Udbredelse, ikke blot i saadanne Tilfælde, hvor der kunde være Fare for en stor Udbredelse af Sygdommen, men ogsaa i de Tilfælde, hvor Faren blot indskrænker sig til de forskjellige Beboere af samme Hus eller Medlemmer af samme Husstand. Det skulde derfor altsaa være en sanitær Foranstaltning af en almindeligere Natur, ved hvilken man ikke blot har tænkt paa de ekstraordinære Tilfælde, men havde tænkt paa den daglige regulære Sundhedspleie, og netop den Omstændighed, at Bestemmelsen skulde virke saaledes, har gjort, at man har ment, at det kunde forsvares at stille dette store Krav, thi hvis man kun havde havt de af og til fremkommende ekstraordinære Tilfælde for Øie, vilde man neppe nogenfinde have dristet sig til at gjøre et saa betydeligt Krav til Kommunerne. Det er altsaa i dette Lys, at Bestemmelsen maa ses, og det er fra dette Synspunkt betragtet, at man har ment, at der vilde ske et virkelig væsentlig Fremstridt i Henseende til Sundhedspleien her i Landet, dersom en saadan regelmæssig affondret Behandling kunde gennemføres mere og mere rundt om. Med Hensyn til Bekostningerne, som ville forarsages, skal jeg minde om, at det naturligvis har været Ministeriet klart, at det vilde være meget betydelige Udgifter, hvorom der var Spørgsmaal, men det er jo ingenlunde nødvendigt, at disse Udgifter skulle falde paa et enkelt eller Par enkelte Aar, og altsaa for Kommunerne medføre saa overordentlig store Offre paa en Gang, idet jeg er gaaet ud fra, at Udgifterne til disse Bygninger ligesom til andre permanente og kostbare Foranstaltninger maatte kunne tilveiebringes ved Aaan, der amortiseres i en længere Aarrække, saaledes at Kommunerne paa den Maade ville kunne fordele Byrden paa en længere Tid og derved gjøre den mindre følelig. Jeg tror ikke heller, at man vilde kunne vente at komme langt ad Frivillighedens Vej. Det er vel saa, at i Kjøbenhavn er Foranstaltninger af denne Art skete

frivilligt, for saa vidt intet Lovbud bringer Kommunerne dertil, og noget Vignende vil maaske ogsaa kunne ske i enkelte andre store Byer, der ere nogenlunde velhavende. Men jeg tvivler paa, at Foranstaltningen som saadan vil faae nogen synderlig Udbredelse, saalænge den udelukkende skal hvile paa Frivilligheden. Smidertid erkjender jeg jo, at § 22 ikke udgjør en saadan integrerende Del af Lovforslaget, at man med Gode skulde kunne sige, at dersom § 22 ikke blev vedtaget, vilde Loven ingen Nytte være til, eller at saa vilde Loven ikke være til nogen væsentlig Nytte. Saa vidt gaar jeg ikke. Det er jo indlysende, at saa vidt kan man ikke gaa. Alle de øvrige Foranstaltninger, som omhandles i Loven, have deres Betydning alligevel og have navnlig deres Betydning i de mere ekstraordinære Tilfælde af Epidemier. Deri er jeg nemlig enig med Ordføreren, at naar vi tænke os disse store ekstraordinære Epidemitilfælde som f. Ex. en udbredt Koleræepidemi eller deslige, vilde de Huse, der skulde opføres efter § 22, aldeles ikke være tilstrækkelige. Det mener jeg man maa være sig bevidst, at det kan aldeles ikke naaes. Det vil aldrig være muligt at have tilstrækkelige Lokaler til Stede i Forveien som Noget, der skulde være permanent, som være store nok til at fyldestgjøre i Tilfælde af saadanne ekstraordinære Epidemier. Det vilde være en aldeles uoverkommelig Fordring. Derfor er det, som sagt, heller ikke saadanne Tilfælde, der egentlig er tænkt paa i § 22. Med Hensyn til dem har man jo § 5. En anden Ting er jo, at disse Epidemihuse efter § 22 kunne hde nogen Hjælp derved, at de første Tilfælde ved Hjælp af dem isoleres. Men jeg sætter ei heller deres Hovedbetydning deri, thi Lokaler til en Isolation af de første Tilfælde ved en eller anden forekommende Sygdom, som navnlig Koleræ, ville vel nok kunne tilveiebringes alligevel. Jeg beklager derfor, dersom man ikke vil gaa det Skridt videre, som jeg havde tænkt mig burde gjøres ved at vedtage § 22, og jeg tror, at man saa undlader at foretage Noget, der ganske sikkert har stor Betydning som en almindelig sanitær Foranstaltning til at forebygge mod Smitte af de almindelige forekommende smitsomme Sygdomme, men dersom de økonomiske Betæneligheder virkelig paa dette Punkt skulde være overveiende, saa kan jeg naturligvis ikke nægte, at Loven maa siges at være brugelig alligevel. — Hvad Vædringsforslaget til § 23 under Nr. 16 angaar, da vil jeg bemærke, at det maaske kunde være nødvendigt at undergive det en Omredaktion idet det mulig ikke ganske udtrykker Tanken,